

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2024, č. j.: CPR-26704-4/ČJ-2024-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2024, č. j.: CPR-26704-4/ČJ-2024-930310-V244, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 5. 4. 2024, č. j.: KRPA-96134-14/ČJ-2024-000022-SV. Napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly

shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně, a lhůta k vycestování byla stanovena do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 s.ř., neboť nebyl řádně vyhodnocen skutečný stav věci, nebyly zjištěny okolnosti ve prospěch žalobkyně, přijaté řešení neodpovídalo okolnostem případu a nebyly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Správní orgán I. stupně a žalovaná opomenuly, že žalobkyně v České republice pobývala jako účastnice řízení o vydání zaměstnanecké karty, v němž byla nezákonně odmítnuta při pořízení biometrických údajů, kdy rozhodnutí OAMP bylo zrušeno Komisí pod č. j.: MV-207566-4/SO-2023. Pokud správní orgán neumožní realizovat žalobkyni její právo, nelze dovodit protiprávnost žalobkyně spočívající ve vyčkání na území za účelem realizace své právní obrany. Jestliže správní orgán neposkytl nový termín pro pořízení biometrických údajů, nemůže za to žalobkyně nést následky. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně okolnostem případu, v napadeném rozhodnutí nebyla vypořádána hlediska ust. § 174a z.p.c. Žalobkyně je v České republice dobře integrována, má zde sociální vazby v širším slova smyslu a je trestně zachovalá, její protiprávní jednání je excesivní a relativně krátké, se správním orgánem plně spolupracovala. Na základě uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Dostatečně byla vypořádána i otázka přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 20. 3. 2024 v 11:40 hodin se žalobkyně dostavila na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Policie České republiky na ulici Kaplanova v Praze 4 k vyřešení svého pobytu v České republice. V cestovním pase neměla žalobkyně vylepené žádné platné vízum ani povolení k pobytu (úřední záznam ze dne 20. 3. 2024, č. j.: KRPA-96134-1/ČJ-2024-000022, a cestovní pas žalobkyně).
5. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 20. 12. 2023, č. j.: KRPA-416155-12/ČJ-2023-000022-50, byla žalobkyni podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c. uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, přičemž doba k opuštění území byla stanovena nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 2. 2024, č. j.: CPR-3455-2/ČJ-2024-930310-V241, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť nebyly shledány důvody pro jeho změnu nebo zrušení.
6. Dne 20. 3. 2024 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-96134-3/ČJ-2024-000022-SV).
7. V rámci svého výsledku dne 20. 3. 2024, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-96134-5/ČJ-2024-000022-SV, žalobkyně mj. uvedla, že do České republiky přicestovala letecky dne X. a od svého příjezdu již nevycestovala. Je si vědoma zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Nevycestovala, poněvadž podala odvolání ve věci zastavení řízení o žádosti o udělení

pobytu, přičemž dne 22. 2. 2024 Komise potvrdila pochybení OAMP. Svůj pobyt nepokládá za nezákonný, byla v dobré víře, že až do rozhodnutí Komise se na ni vztahuje fikce pobytu. Bydlí na ubytovně v X., je svobodná a její X. žije v zemi původu, udržují spolu pravidelné kontakty přes sociální sítě. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, ač obecně deklaruje, že vycestování bude zásahem do jejího rodinného a soukromého života. Cítí se zcela zdravá, ve vycestování jí nebrání žádná překážka, ve vlasti jí nic nehrozí, o azyl nežádala, žádné dluhy nesplácí, k nikomu v České republice nemá vyživovací povinnost ani nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie.

8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 5. 4. 2024, č. j.: KRPA-96134-14/ČJ-2024-000022-SV, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně a její vycestování je možné.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Odvolací námitky obsažené v doplnění odvolání se shodují s žalobními body.
10. Dne 17. 6. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při jednání konaném dne 29. 7. 2024 substituční zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně se dostala do situace nelegálního pobytu předchozím pochybením Ministerstva vnitra; správní orgány by měly přistupovat k obdobným věcem citlivě a zohlednit podstatné okolnosti ve svém rozhodnutí, správní vyhoštění je nepřiměřené. Jinak substituční zástupce plně odkázal na podanou žalobu. Žalovaná se k jednání nedostavila.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobkyně pobývala v České republice neoprávněně od skončení období 30 dnů od právní moci rozhodnutí žalované o povinnosti opustit území, č. j.: CPR-3455-2/ČJ-2024-930310-V241, která nastala dne 5. 2. 2024) do dne 20. 3. 2024 (kdy se dostavila na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Policie České republiky a současně s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění). Sama žalobkyně během svého výslechu potvrdila, že o výsledku odvolacího řízení byla právním zástupcem informována, a z území České republiky nevycestovala. Žalobkyně tudíž prokazatelně věděla o povinnosti opustit území a proti této skutečnosti nikterak nebrojila. Neoprávněný pobyt žalobkyně byl tedy zjištěn

dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c.

15. Jádrem žaloby bylo tvrzení, že vízum udělené žalobkyni k převzetí dokladu bylo stále platné. Nicméně, správní vyhoštění nebylo žalobkyni uloženo kvůli překročení doby víza, ale pro nerespektování pravomocně uložené povinnosti opustit území (rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, č. j.: KRPA-416155-12/ČJ-2023-000022-50, a potvrzujícím odvolacím rozhodnutím ze dne 5. 2. 2024, č. j.: CPR-3455-2/ČJ-2024-930310-V241). Žalobkyně proti uložené povinnosti dále nikterak nebrojila, přesto danou pravomocně uloženou povinnost vycestovat nerespektovala.
16. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí (a dle podkladů soudu i ke dni jeho rozhodování) bylo rozhodnutí ukládající žalobkyni povinnost opustit území pravomocně a svědčila mu tak presumpce správnosti. Správním orgánům nelze vytýkat konstatování nesplnění uložené povinnosti a přistoupení k přísnějšímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Presumpci správnosti rozhodnutí o povinnosti opustit území byl povinen zohlednit i soud při svém přezkumu.
17. K potřebě šetřit presumpce správnosti správních aktů se opakovaně vyslovoval i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016 46, konstatoval: „*Nejvyšší správní soud k účinkům zrušení správních aktů již dříve opakovaně judikoval [viz např. rozsudky ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 128 (publikovaný pod č. 1815/2009 Sb. NSS) a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 175], že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti; pokud tedy v době rozhodování správních orgánů v nyní projednávané věci vycházely správní orgány a městský soud z existence pravomocných rozhodnutí, jimiž byl ukončen pobyt stěžovatele na území České republiky, a z presumpce jejich zákonnosti, nelze jim z hlediska zákona ničeho vytknout. Případné zrušení individuálního správního aktu soudem má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna (soudní řád správní neobsahuje obdobné ustanovení jako je § 99 správního řádu, umožňující určit, ke kterému okamžiku nastávají účinky spojené se zrušením rozhodnutí). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Pouze prohlášení nicotnosti, které jen formálně deklaruje neexistenci aktu, který se dosud navenek představoval jako individuální správní akt – rozhodnutí, proto působí ex tunc (viz rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 96, část V., publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS).“*
18. Týž rozsudek Nejvyššího správního soudu dále uvedl: „*Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána správními soudy dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zcela v intencích citované judikatury tak ani následné zrušení pravomocného rozhodnutí, jež bylo podkladem pro přezkoumávané rozhodnutí, nemá pro jeho soudní přezkum žádnou konsekvenci; toliko z uvedeného důvodu nelze přezkoumávané rozhodnutí zrušit. Adresát rozhodnutí, které se o zrušené rozhodnutí opírá, přitom není zbaven možnosti uplatnit tuto skutkovou novotu ve svůj prospěch; nemůže tak ovšem učinit v rámci soudního přezkumu takového rozhodnutí. Procesní nástroj k uplatnění této skutečnosti nabízí správní řád v podobě obnovy řízení, která dopadá mj. právě na situace, kdy bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, jež bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení,*

kteřé má být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b)]. Dlužno přitom upozornit, že v tomto případě nejde o nápravný prostředek dozorcího práva, ale o mimořádný opravný prostředek, jehož uplatnění je v rukou účastníka řízení, a je tedy povinností správního orgánu o žádosti o povolení obnovy řízení rozhodnout. Takové rozhodnutí přitom není vyloučeno ze soudní kontroly a žadateli tak není upřena možnost předestřít uvedenou skutečnost správnímu soudu a dosáhnout tak nakonec i zrušení původního rozhodnutí cestou obnovy správního řízení.“ (Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2023, č. j. 3 Azs 191/2022-38). Tudíž ani v případě, že je v době rozhodování soudu již zrušeno podkladové rozhodnutí o zrušení pobytu, nemá soud s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s prolomit presumpci správnosti, která zde byla ke dni rozhodování správního orgánu. Tím méně by měl soud jinak přistupovat k nyní řešené situaci, kdy pravomocnému rozhodnutí (o povinnosti opustit území) presumpce správnosti nadále svědčí.

19. Soud tak zdůrazňuje, že v řízení o správním vyhoštění není sprvní orgán ani on sám oprávněn přezkoumávat zákonnost správních rozhodnutí ve věci pobytové žádosti a přísluší mu pouze ověřit, zda jsou taková rozhodnutí pravomocná, potažmo vykonatelná. Kasační soud k přezkumu soudem sdělil: „Pokud by byl městský soud povinen v řízení o vyhoštění přezkoumávat pobytová rozhodnutí jako rozhodnutí podkladová, či otázku jejich zákonnost považovat za otázku předběžnou, postrádal by soudní přezkum rozhodnutí ve věci zrušení pobytového oprávnění cizince jakýkoliv význam“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 5/2017-28). V nyní projednávaném případě je navíc aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti, přímo rozhodnutí ukládající žalobkyni povinnost opustit území, tedy nikoliv „pouze“ rozhodnutí konstatující ukončení pobytu.
20. K přiměřenosti uloženého opatření (správního vyhoštění) soud dodává, že za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, nemá správní orgán jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nablížit jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). Krom toho, žalobkyni bylo uloženo mírnější opatření, tj. povinnost opustit území, které ale nikterak nerespektovala, proto bylo nanejvýš žádoucí přistoupit k uložení přísnějšího opatření v podobě správního vyhoštění.
21. Žalovaná se ve spojení se správním orgánem I. stupně podrobně zabývala také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobkyně k území České republiky, jakož i jejím zdravotním stavem, přičemž nedospěla k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobkyně je zdravá, svobodná, její X. žijí v zemi původu, v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Do České republiky žalobkyně přicestovala kvůli práci, finanční prostředky má ze svých brigád a

z pronájmu bytu v X. Ve vycestování do země původu žalobkyni nic nebrání, nehrozí jí tam žádné nebezpečí. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 3. 2024, ev. č. ZS57126, je vycestování žalobkyně do země původu možné. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života (§ 119a odst. 2 z.p.c.) nelze shledat, nemá-li zde žalobkyně žádné rodinné a téměř žádné soukromé vazby (ani zde až na brigády nepracuje) a přitom jí bylo správní vyhoštění uloženo poté, co již nerespektovala uloženou povinnost opustit území.

22. Doba, po niž žalobkyně nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba při dolní hranici, a správní orgány ji řádně odůvodnily; nejednalo se o vybočení z mezí správního uvážení ani o jeho zneužití. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně nerespektovala pravomocně uloženou povinnost opustit území členských států Evropské unie, tudíž se jednalo o závažnější překročení zákonných mezí než o standardní neoprávněný pobyt bez povolení. Za situace, kdy žalobkyně na území pobývala neoprávněně více než deset dní a se správním orgánem spolupracovala, se doba jednoho roku nejvíce nikterak excesivně, byly tak zhodnoceny i okolnosti ve prospěch žalobkyně. Správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. mohlo být uloženo až na pět let, i přes předchozí nerespektování povinnosti opustit území bylo uloženo v dolní pětině sazby; za uvedených okolností nelze o zneužití správního uvážení v neprospěch žalobkyně hovořit.
23. Žalobkyni proto nelze ani přisvědčit, že řízení a rozhodnutí žalované byla stížena vadami a že byla porušena základní ustanovení s.ř. zmiňovaná v úvodní části žaloby. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce